

Que algú em faci cas!

El planeta és ple d'individus necessitats d'afecte i atenció i, ves per on, en el món actual hem trobat a les xarxes una manera senzilla i efectiva d'aconseguir-ne. Que consti que no me n'excloc. Tots, al capdavant, necessitem que, en algun moment, algú ens faci cas.

Hi ha qui ho necessita constantment. Hi ha qui en té prou amb algun instant puntual de glòria. Hi ha qui fins fa poc havia passat per la vida discretament i ara, tot de sobte, troba gust a exhibir-se per captar l'atenció i aconseguir seguidors, màgrades, retuits i felicitacions.

N'hi ha que hem de mostrar com en som, d'ocurrents, amb comentaris enginyosos que busquen l'ovació de la parròquia; o com en són els nostres graciosíssims fills i filles, tan simpàtics i superdotats, que diuen coses sorprenents per a l'edat que tenen. Alguns necessitem mostrar-nos com a lectors empedreïts i, al cap de l'any, presumim del nombre de llibres que hem llegit. Molts proclamem opinions en forma de veritats absolutes sobre camps tan variats com la política, la situació sanitària, la salut del planeta, la llengua o el sexe dels àngels, sense ser experts en cap d'ells. Uns quants busquem l'atenció compartint paraules o expressions que ens pensem que han

desaparegut perquè només les deien al nostre poble. Són especialment molestos els qui (molts cops, sense criteri) cerquen el protagonisme corregint els altres. Qui més qui menys sucumbeix a la condescendència de saber-se (o creure's) en poder de la raó i es mira la resta per damunt de l'espatlla. D'altres, quan no els la donen, han de recórrer a l'insult i a la desqualificació. Necessitem demostrar que de llengua hi entenem més que els filòlegs; de futbol, més que l'entrenador del Barça; de medicina, més que els metges; de ciència, més que els científics; d'història, més que els historiadors. N'hi ha una bona colla que necessitem mostrar l'entorn (la ciutat o el país que visitem mentre fem turisme, el paisatge que ens envolta quan anem d'excursió o com d'endrecat tenim el menjador de casa) o el propi aspecte (de vegades, per consultar possibles canvis estilístics que sotmetem a sufragi virtual), per mitjà de fotografies de qualitat discutible. Fins i tot n'hi ha que volem cridar l'atenció fent veure que tot plegat ens importa un rave. Per sort, a l'altra banda, sempre trobem la complicitat dels qui saben o intueixen les necessitats del proïsme i repliquen les nostres intervencions amb missatges d'ànims, amb aplaudiments sorollosos, amb comentaris enverinats o amb insults gruixuts.

En el fons, ens alimentem l'ego els uns als altres. Tots, al final, necessitem exhibir cos i ment a Facebook, Instagram o, sobretot, Twitter, que s'ha convertit en la plataforma ideal per als necessitats de qualsevol mena i condició.

